

บทที่ 5 "The Grave"

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Katherine Porter ผู้ประพันธ์เรื่อง "The Grave"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "The Grave" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 ตัวละคร (character)
 - 3.2 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. Katherine Anne Porter เป็นนักเขียนชาวอเมริกัน เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1890
2. เรื่อง "The Grave" ต้องการชี้ให้เห็นถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 2.1 ประสบการณ์จากการเล่นในวัยเด็ก เป็นสิ่งที่ลืมไม่ได้สำหรับบางคน
 - 2.2 ประสบการณ์จากการเล่นนั้นอาจมีทั้งดีและไม่ดี ไม่ว่าจะ เป็นแบบไหนก็ตาม สามารถเป็นบทเรียนสอนอะไรบางอย่างให้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์นั้นได้
 - 2.3 ประสบการณ์จากการเล่นบางอย่างอาจทำให้ผู้ที่มีประสบการณ์นั้นสะเทือนใจจนไม่อยากจะทำซ้ำให้ใครฟัง แต่เก็บไว้เป็นความลับกับตนเอง ยิ่งถ้าประสบการณ์นั้นเป็นการได้ไปเห็นการฆ่าสิ่งที่มีชีวิตหลายๆ ชีวิตในเวลาเดียวกันโดยไม่ได้ตั้งใจ อาจจะกลายเป็นเหมือนความกลัวที่อยู่ในจิตใจผู้ได้เห็นเหตุการณ์นั้นไปโดยตลอดกาล

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 5 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ Katherine Anne Porter ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "The Grave" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลที่มอบให้ได้

ความนำ

การเล่นของเด็กๆ แตกต่างไปตามแต่ละท้องถิ่น เด็กที่อยู่ตามชนบทมักจะชอบเล่นในเรื่องที่นำความตื่นเต้นมาให้ เช่นการผจญภัยในท้องที่ที่คนอาศัยอยู่ หรือการล่าสัตว์ ซึ่งบางครั้งการล่าสัตว์ก็มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของพวกเขา เช่น ช่วยให้ครอบครัวมีอาหารไว้ใช้รับประทานจากสัตว์ที่ล่ามาได้ หรือบ่อยครั้ง หนังสือที่ได้จากสัตว์ที่ล่ามานั้นอาจนำมาเป็นเครื่องนุ่งห่ม ดังนั้นการล่าสัตว์จึงเป็นทั้งการเล่นและการผจญภัยของเด็กตามชนบทที่น่าประหลาดใจมาสู่ครอบครัวของพวกเขา แต่สำหรับเด็กที่อาศัยอยู่ในเมือง การเล่นของพวกเขาอาจจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ การเล่นเครื่องเล่นต่างๆ ในสวนสนุก พวกเขาอาจจะเห็นการเล่นของเด็กตามชนบทเป็นสิ่งโหดร้าย เป็นการทารุณสัตว์ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็เด็กในเมืองหรือเด็กชนบท จะมีประสบการณ์จากการเล่นของตนเอง ประสบการณ์บางอย่างที่ดูอาจทำความประหลาดใจเป็นภาพที่สวยงามที่ยามใดพวกเขาจะระลึกถึง แต่ประสบการณ์บางอย่างที่มักลืมนั่น อาจจะเป็นภาพหลอนพวกเขาไปตลอดชีวิตก็ได้

1. ประวัตินักประพันธ์ - Katherine Anne Porter (แคทเธอริน แอนน์ พอร์เตอร์) (1890-)

เกิดที่ Indian Creek ในรัฐ Texas ในครอบครัวเชื้อสายทางใต้ เธอเติบโตที่ Texas และ Louisiana ได้รับการศึกษาที่โรงเรียนแมซี ภายหลังเธอเดินทางไปหลายประเทศและได้พักอยู่ที่เม็กซิโก เยอรมันนีและฝรั่งเศสในปี 1931 เธอได้รับทุนที่ชื่อว่า Guggenheim Fellowship ไปศึกษาต่อต่างประเทศ เธอแต่งงานกับ Eugene Pressly สมาชิกผู้หนึ่งในคณะกงสุลที่ปารีส หลังจากเธอหย่ากับสามีคนแรก เธอแต่งงานกับ Albur Russel Erdine อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษ

ฉากที่เธอใช้ในการเขียนมักจะมาจากการเดินทางและภูมิประเทศทางแถบใต้ที่เธอเคยอาศัยอยู่ เรื่องเด่นของเธอได้แก่

"Flowering Juda"	(1930)
"Hecienda"	(1934)
"Noon Wine"	(1934)
"Pale Horse, Pale Rider"	(1934)
"No Safe Harber"	(1942)
"The Leaning Tower"	(1944)
<u>Ship of Fools</u>	(1962) เป็นนวนิยายที่เธอใช้เวลาเขียนถึง 20 ปี

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "The Grave" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ The Shape of Fiction Leo Hamalian & Frederick R. Karl, U.S.A., McGraw Hill, Inc., 1967 หน้า 15X-165

The grandfather, dead for more than thirty years, had been twice disturbed in his long repose¹ by the constancy² and possessiveness of his widow. She removed his bones first to Louisiana and then to Texas as if she had set out to find her own burial place, knowing well she would never return to the places she had left. In Texas she set up a small cemetery in a corner of her first farm, and as the family connection grew, and oddments of relations came over from Kentucky to settle, it contained at last about twenty graves. After the grandmother's death, part of her land was to be sold for the benefit of certain of her children, and the cemetery happened to lie in the part set aside for sale. It was necessary to take up the bodies and bury them again in the family plot in the big new public cemetery, where the grandmother had been buried. At last her husband was to lie beside her for eternity, as she had planned.

The family cemetery had been a pleasant small neglected garden of tangled rose bushes and ragged cedar trees and cypress, the simple flat stones rising out of uncropped sweet-smelling wild grass. The graves were lying open and empty one burning day when Miranda and her brother Paul, who often went together to hunt rabbits and doves, propped³ their twenty-

อธิบายศัพท์

1. repose : rest, sleep = พักผ่อน
2. constancy : quality of being, unchanging = ความไม่เปลี่ยนแปลง
3. propped : supported, upheld, strengthened = ค้ำจุน ยืน

two Winchester rifles carefully against the rail fence, climbed over and explored among the graves. She was nine years old and he was twelve.

They peered' into the **pits**² all shaped alike with such purposeful **accuracy**³, and looking at each other with pleased adventurous eyes, they said in solemn tones: "These were graves!" trying by words to shape a special, suitable emotion in their minds, but they felt nothing except an agreeable **thrill**⁴ of wonder: they were seeing a new sight, doing something they had not done before. In them both there was also a small disappointment at the entire commonplaceness of the actual spectacle. Even if it had once contained a coffin for years upon years, when the coffin was gone a grave was just a hole in the ground. Miranda **leaped**⁵ into the pit that had held her grandfather's bones. Scratching around aimlessly and pleasurable as any young animal, she scooped **up**⁶ a lump of earth and weighed it in her palm. It had a pleasantly sweet, corrupt smell, being mixed with cedar needles and small leaves, and as the **crumbs**⁷ fell apart, she saw a silver dove no larger than a hazel nut, with spread wings and a neat fanshaped **tail**⁸. The breast had a deep round hollow in it. Turning it up to the fierce sunlight, she saw that inside of the hollow was cut in little **whorls**⁹. She scrambled

1. peered : looked closely = ดูอย่างใกล้ชิด
2. pits : hard, stone-like seed, trap = เมล็ดที่แข็ง หลุม
3. accuracy : correctness, exactness = ความถูกต้อง ความเที่ยงตรง
4. thrill : quavering sound = เสียงสั่น
5. leaped : jumped = กระโดด
6. scooped up : lifted with a scoop = ตักขึ้นมาด้วยพริ้วเล็กๆ
7. crumbs : very small pieces of dry food = เศษอาหารแห้ง
8. fanshaped tail : tail like a hand fan in shape = หางรูปพัด
9. whorls : rings of leaves, petals, one turn of a spiral = เป็นวง
วง ก้อนหอย รอบหนึ่งของสปริง

out¹, over the pile of loose earth that had fallen back into one end of the grave, calling to Paul that she had found something, he must guess what... His head appeared smiling over the rim of another grave. He waved a closed hand at her. "I've got something too!" They ran to compare treasures, making a game of it, so many guesses each, all wrong, and a final showdown with opened palms. Paul had found a thin wide gold ring carved with intricate flowers and leaves. Miranda was smitten at sight of the ring and wished to have it. Paul seemed more impressed by the dove. They made a trade, with some little bickering². After he had got the dove in his hand, Paul said, "Don't you know what this is? This is a screw head³ for a coffin.....I'll bet nobody else in the world has one like this!"

Miranda glanced at it without covetousness⁴. She had the gold ring on her thumb; it fitted perfectly. "Maybe we ought to go now." she said, "maybe one of the niggers' ll see us and tell somebody." They knew the land had been sold, the cemetery was no longer theirs, and they felt like trespassers. They climbed back over the fence, slung⁵ their rifles loosely under their arms--they had been shooting at targets with various kinds of firearms since they were seven years old-- and set out to look for the rab-

1. scrambled out : climbed = ปีน

2. bickering (with ob.) : quarreling about something unimportant = ทะเลาะ
ในเรื่องไร้สาระ

3. screw head : หัวตะปูควง

4. covetousness : desire of things belonging to sb.else = ความอยากได้
ของของคนอื่น

5. slung : pt.,pp of sling -supported (sth.) so that it can swing
= แขนงสิ่งใดสิ่งหนึ่งไว้ทั้งสองข้างเพื่อให้นั่งได้

bits and doves or whatever small game might happen along. On these expeditions' Miranda always followed at Paul's heels along the path, obeying instructions about handling her gun when going through fences: learning how to wait her time for a shot and not just bang away in the air without looking, spoiling shots for Paul, who really could hit things if given a chance. Now and then, in her excitement at seeing birds **whizz up**² suddenly before her face, or a rabbit leap across her very toes, she lost her head, and almost without sighting she **flung**³ her rifle up and pulled the **trigger**⁴. She hardly ever hit any sort of mark. She had no proper sense of hunting at all. Her brother would be often completely disgusted with her. "You don't care whether you get your bird or not," he said. "That's no way to hunt." Miranda could not understand his indignation. She had seen him smash his hat and yell with fury when he had missed his aim. "What I like about shooting," said Miranda, with exasperating⁵ inconsequence, "is pulling the trigger and hearing the noise."

"Then, by **golly**⁶," said Paul, "whyn't you go back to the **range**⁷ and shoot at bulls-eyes?"

"I'd just as soon," said Miranda, "only like this, we walk around more."

1. expedition : making a journey or voyage for a definite purpose, a hunting = การเดินทางที่มีจุดมุ่งหมาย การล่าสัตว์
2. whizz up : make sound or something rushing through the air = เสียงที่เกิดจากสิ่งหนึ่งวิ่งปะทะลม
3. flung : pt.pp of fling = threw violently = ขว้างอย่างแรง
4. trigger : lever for releasing a spring, esp for a firearm = ไกปืน
5. exasperating : producing ill feeling in = แสดงความรำคาญใจ
6. golly : used to express surprise = แสดงความประหลาดใจ
7. range : distance between a gun and the target = ระยะทางระหว่างปืนกับเป้าที่จะยิง

“Well, you just stay behind and stop spoiling my shots,” said Paul, who, when he made a kill, wanted to be certain he had made it. Miranda, who alone brought down a bird once in twenty rounds, always claimed as her own any game they got when they fired at the same moment. It was tiresome and unfair and her brother was sick of it.

“NOW, the first dove we see. or the first rabbit, is mine,” he told her “And the next will be yours. Remember that and don’t get smart.”

“What about snakes?” asked Miranda idly. “Can I have the first snake?”

“Waving her thumb gently and watching her gold ring glitter, Miranda lost interest in shooting. She was wearing her summer roughing outfit: dark blue overalls, a light blue shirt, a hiredman’s straw hat and thick brown sandals. Her brother had the same outfit except his was a sober hickory-nut color. Ordinarily Miranda preferred her overalls to any other dress, though it was making rather a scandal in the countryside, for the year was 1903, and in the back country the law of female decorum had teeth in it Her father had been criticized for letting his girls dress like boys and go careering around astride barebacked horses’. Big sister Maria, the really independent and Fearless one, in spite of her rather affected ways, rode at a dead run with only a ropy knotted around her horse’s nose. It was said the motherless family was running down, with the grandmother no longer there to hold it together. It was known that she had discriminated against her son Harry in her will, and that he was in straits about money. Some of his old neighbors reflected with vicious² satisfaction that now he would probably not be so stiffnecked³, nor have any more high-stepping hors&s either. Miranda knew

1. barebacked horse : หน้าไม่มีอาน

2. vicious : of vice, given up to vice = ชั่ว

3. stiffnecked : adj. obstinate, hard to stir = ดื้อคิง

this. though she could not say how. She had met along the road old women of the kind who smoked corn-cob' pipes, who had treated her grandmother with most sincere respect. They slanted' their gummy³ old eye side-ways at the granddaughter and said, "Ain't you ashamed of yourself, Missy? It's against the Scriptures to dress like that. Whut yo Pappy thinkin about?" Miranda, with her poverful social sense, which was like a fine set of antennae radiating from every pore⁴ of her skin, would feel ashamed because she knew well it was rude and ill-bred to sock anybody, even bad-tempered old crones⁵, though she had faith in her father's judgement and was perfectly comfortable in the clothes. Her father had said, "They're just what you need, and they'll save your dressed for school.." This sounded quite simple and natural to her. She had been brought up in rigorous economy. Wastefulness was vulgar. It was also a sin. These were truths; she had heard them repeated many times and never once disputed.

Nov the ring, shining with the serene purity of fine gold on her rather grubby- thumb, turned her feelings against her overalls and sockless feet, toes sticking through the thick brown leather straps⁷. She wanted to go back to the farmhouse, take a good cold bath. dust herself with plenty of Maria's violet powder--provided Maria was not present to object, of course--put on the thinnest, most becoming dress she owned, with a big sash, and sit in a wicker chair under the trees... These things were not all she wanted, of course; she had vague stirrings of desire for luxury and a

1. corn-cob : thick, cylindrical part of an ear of maize = ชั่งข้าวโพด
2. slant : slope = เอียง
3. gummy : sticky = เหนียว
4. pore : tiny opening = รูเล็กๆ
5. crones : withered old women = หญิงแก่ ชายเฒ่า
6. grubby : dirty. unwashed = สกปรก
7. straps : flexible material used for wrapping = หนังรัด

grand way of living which could not take precise form in her imagination but were founded on family legend of past wealth and leisure. These immediate comforts were what she could have, and she wanted them at once. She **lagged**' rather far behind Paul, and once she thought of just turning back without a word and going home. She stopped, thinking that Paul would never do that to her, and so she would have to tell him. When a rabbit leaped, she let Paul have it without dispute*. He killed it with one shot.

When she came up with him, he was already knelling, examining the wound, the rabbit trailing from his hands. "Right through the head," he said **complacently**³, as if he had aimed for it. He took out his sharp, competent bowie knife and started to skin the body. He did it very cleanly and quickly. Uncle Jimbilly knew how to prepare the skins so that Miranda always had fur coats for her dolls, for though she never cared much for her dolls she liked seeing them in fur coats. The children knelt facing each other over the dead animal. Miranda watched admiringly while her brother stripped the skin away as if he were taking off a glove. the flayed flesh emerged dark scarlet, **sleek**", firm; Miranda with thumb and finger felt the long fine muscles with the silvery flat strips binding them to the joints. Brother lifted the oddly **bloated**⁵ belly. "Look." he said, in a low amazed voice. "It was going to have young ones."

Very carefully he **slit**⁶ the thin flesh from the center ribs to the flanks, and a scarlet, bag appeared. He slit again and pulled the bag open. and there lay a bundle of tiny rabbits, each wrapped in a thin scarlet

1. lagged : went too slowly = ล้าหลัง
2. dispute : (verb) = quarrel in words = ทะเลาะ ถกเถียง
3. complacently : self-satisfied = พอใจกับตัวเอง
4. sleek : (of hair) = soft, smooth = นุ่ม
5. bloated : swollen = พอง บวม
6. slit. : tear, open = ฉีก เปิด

veil. The brother pulled these off and there they were. dark grey. their sleek wet down lying in a minute even ripples, like a baby's head just washed, their unbelievably small delicate ears folded close, their little blind faces almost featureless.

Miranda said. "Oh. I want to see," under her breath. She **looked** and looked--excited but not frightened. for she **was** accustomed to the sight of animals killed in -hunting--filled with pity and **astonishment** and a kind of shocked delight in the wonderful little creatures for their own **sakes**, they were so pretty. She touched one of them ever so carefully. "Ah, there's blood running over them." she said and began to tremble with out knowing why. Yet she wanted most deeply to see and to know. Having seen, she felt at once as if she had known all along. The very memory of her former ignorance faded, she had always known just this. No one had ever told her anything outright, she had been rather unobservant of the animal life around her because she was so accustomed to animals. They seemed simply disorderly and unaccountably rude in their habits, but altogether natural and not very interesting. Her brother had spoken as if he **had** known about everything **all** along. He may have seen this before. He had never said a word to her, but she knew now a part at least of what he knew. She understood a little of the secret, formless intuitions in her own mind and body, which had been clearing up, taking form, so gradually and so steadily she had not realized that she was learning what she had to know. **Paul** said cautiously, as if he were talking about something forbidden: "They were just about ready to be born." His voice dropped. on the last word. "I know," said **Miranda**, "like kittens. I know. like babies." she was quietly and terribly agitated, standing again with her rifle under her arm. looking down at the bloody heap. "I don't want the skin." she said "I won't have it." Paul buried the young rabbits again in their mother's body, wrapped the skin **around** her. carried her to a clump of sage bushes, and hid her away. He

came out again at once and said to Miranda, with an eager friendliness, a confidential tone quite unusual in him, as if he were taking her into an important secret on equal terms: "Listen now. Now you listen to me, and don't ever forget. Don't you ever tell a living soul that you saw this. Don't tell a soul. Don't tell Dad because I'll get into trouble. He'll say I'm leading you into things you ought not to do. He's always saying that. So now don't you go and forget and blab **out**¹ sometime the way you're always doing...Now. that's a secret. Don't you tell."

Miranda never told, she did not even wish to tell anybody. She thought about the whole worrisome affair with confused unhappiness for a few days. Then it sank quietly into her mind and **was** heaped over by accumulated thousands of impressions, *for* nearly twenty years. One day she was picking her path among the puddles and crushed refuse of a market street in a strange city of a strange country. When without warning, plain and clear in its true colors as if she **looked** through a frame **upon** a scene that had not stirred nor changed since the moment it happened, the episode of that **far-**off day leaped from its burial place before her mind's eye. She was so reasonlessly horrified she halted suddenly staring, the scene before her eyes dimmed by vision back of them. An Indian vendor had held up before her a tray of dyed sugar sweets, **in** the shapes of all kinds of small creatures: birds, baby chicks, baby rabbits, lambs, baby pigs. They **were** in gay colors and smell of vanilla. maybe.... It was a very hot day and the smell in the market, with its piles of raw flesh and **wilting**² flowers, was like the mingled sweetness and corruption she had smelled that other day in the empty **cemetery** at home: the day she had remembered always until now vaguely as the time she and her brother had found treasure in the opened graves. In-

1. blab out : tell a secret = พูดเปิดเผยลับ

2. wilting : (of plants, flowers) - causing to lose freshness = เหี่ยวแห้ง
ร่วงโรย

stantly upon this thought the dreadful vision faded, and she saw clearly her brother, whose childhood face she had forgotten, standing again in the blazing sunshine, again twelve years old, a pleased sober smile in his eyes, turning the silver dover over and over his hands.

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

"The Grave" เป็นเรื่องของเด็กหญิงอายุ 9 ขวบชื่อ Miranda มีพี่ชายอายุ 12 ขวบชื่อ Paul ทั้งคู่ใช้ชีวิตแบบเด็กชนบท คืออิงนกกตปลาตามประสาความชน และอยาก رؤ้อากเห็น เรื่องเริ่มต้นในวันหนึ่ง Miranda กับพี่ชาย Paul ถือปืนออกไปล่าสัตว์ Porter ได้ใช้วิธีการเล่าแบบ flash-back หรือการพูดย้อนหลัง คือพูดถึงปู่ของ Miranda ว่าถึงเขาจะเสียชีวิตไป 30 ปีแล้วก็ตามก็ไม่สามารถทำให้ชำลิมปู่ได้ และเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของสามีที่นางรัก นางได้นำกระดูกของปู่ย้ายไปด้วยแรกไปที่ Louisiana และต่อมาที่ Texas นางได้หาสถานที่เพื่อเป็นที่ฝังศพนางที่ Texas นางได้สร้างสุสานเล็กๆ ที่มุมด้านหนึ่งของไร่ของนาง และเมื่อครอบครัวเติบโตขึ้น เพราะมีญาติจาก Kentucky มาตั้งรกรากเพิ่มขึ้น สุสานแห่งนี้จึงมีหลุมศพถึง 20 หลุม หลังจากที่ชำตาย ส่วนหนึ่งของที่ดินของนางได้ขายเพื่อประโยชน์ของลูกหลานและสุสานแห่งนี้ก็รวมอยู่ในที่ดินที่จะขาย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องขุดศพ และนำไปฝังไว้ที่สุสานแห่งใหม่ของการซึ่งใหญ่กว่าเดิมและศพตัวเองได้ฝังไว้ด้วย และในที่สุดสามีของย่าก็ได้ถูกนำมาฝังไว้เคียงข้างนางตามที่นางได้คิดไว้

สุสานของครอบครัวถูกปล่อยปละละเลย ปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้และหญ้ารก หลุมศพเปิดทิ้งไว้ เมื่อ Miranda และ Paul ไปพบเข้าโดยบังเอิญ ทั้งคู่ชอบออกไปข้างนอกบ้านล่ากระต่ายกับนก หลุมฝังศพก็เหมือนหลุมทั่วๆ ไป เมื่อศพถูกขุดขึ้นมาเพื่อนำไปฝังที่อื่น ทั้งคู่ตื่นเต้น Miranda กระโดดลงไปในหลุมที่ปู่ของเธอเคยฝังอยู่ ใช้มือขุดดินในหลุม และหยิบดินกำหนึ่งใส่บนฝ่ามือ ดินมีกลิ่นใบไม้ เมื่อดินร่วงออก เธอพบนกแก้วเงินขนาดเมล็ดถั่วเฮเซล เป็นรูปนกกางปีกและหางเป็นรูปพัด ที่หน้าอกเป็นรูปลิค เธอเอามันส่องกับแสงอาทิตย์ ภาชนะในรูกลวงนั้นถูกตัดเป็นรูปก้นหอย ส่วน Paul เองก็พบแหวนทองแกะสลักเป็นดอกไม้ กับใบไม้ในหลุมศพ อีกหลุมหนึ่ง Miranda กลับชอบแหวนของ Paul และ Paul เองกลับชอบนกของ Miranda Paul บอก Miranda ว่านกที่ Miranda พบนั้นเป็นหัวตะปุกกลางของโลงศพ ทั้งคู่แปลกของที่ต่างคนต่างพบ ทั้งคู่ออกจากหลุม และมองหากระต่ายกับนก Miranda มักจะตาม Paul ออกไปล่าสัตว์และปฏิบัติตามที่เขาสอนให้เธออิงปืน เธอตื่นเต้นที่เห็นนกบินพว้าขึ้นไปท้องฟ้าต่อหน้าเธอ หรือเห็นกระต่ายกระโดดอยู่ใกล้ๆ เธอเตรียมปืนและเหยื่อไว้กับยิง แต่เธอมีก็จะยิงพลาดอยู่เสมอ พี่ชายเธอผิดหวังกับการยิงของเธออยู่บ่อยๆ และมีการพูดกับเธอว่า เธอดูเหมือนจะไม่สนใจว่าจะยิงได้หรือไม่ได้ เธอเห็น Paul โกรธบ่อยๆ เมื่อเขายิงอะไรพลาด เธอบอก Paul ว่า

เธอเพียงต้องการเห็นวิวโกป็นและได้ยินเสียงป็นเท่านั้น Paul บอกว่าแปลกดี ถ้าเช่นนั้นเธอควรกลับไปตั้งระยะและยิงเข้าเป้าดีกว่า

Paul บอกให้น้องสาวคอยไปไกลๆ อย่ามาทำลายสมาธิภารกิจของเขา เวลาที่เขายิงได้อะไรมา Miranda มักจะถือสิทธิ์เอาไปเป็นของเธอ Paul รู้สึกว่าไม่ยุติธรรมสำหรับเขา เขาเป็นน้องสาวของเขาที่เป็นเช่นนั้น

Miranda ถามว่าถ้าเป็นงูละ งูตัวแรกที่เขายิงได้จะเป็นของเธอหรือเปล่า เธอโบทมือและเฝ้ามองดูแหวนที่นิ้ว เธอไม่สนใจการยิงอีกต่อไป เธออยู่ในชุดฤดูร้อน ซึ่งดูเหมาะสำหรับเธอ เป็นกางเกงมีเอี๊ยม สีฟ้า และเสื้อเชิ้ตสีฟ้า สวมหมวกฟางและรองเท้าเปิดส้นน้ำตาล พี่ชายเธอก็แต่งตัวคล้ายๆ เธอ แต่เป็นชุดที่มีสีเข้มกว่า โดยปกติเธอชอบกางเกงเอี๊ยมมากกว่ากระโปรง ทั้งๆ ที่ดูจะไม่สุภาพในชนบท ในปี 1903 พ่อของเธอถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าปล่อยให้ลูกสาวแต่งตัวคล้ายชาย พี่สาวคนโตชื่อ Maria ดูเหมือนจะเป็นคนที่เก่ง ชอบอิสระ ไม่เกรงกลัวอะไร เธอสามารถขี่ม้าที่มีเชือกเพียงเส้นเดียวที่ร้อยเข้าจุกม้า พวกหญิงแก่ในชนบทที่ให้ความเคารพยำของเธอนั้นมักจะพูดว่า "พวกหนูไม่อายุหรือที่แต่งตัวแบบนี้ เพราะมันดูแล้วไม่สุภาพ" แต่ Miranda มีความเชื่อมั่นในการตัดสินใจของเธอที่พูดว่า "ลูกดูเหมือนจะชอบใส่กางเกงกว่าอย่างอื่น และดีเหมือนกันจะได้ประหยัดกระโปรงที่ใส่ไปโรงเรียน" เธอคุ้นกับน้ำเสียงของพ่อ เพราะเธอเติบโตในครอบครัวที่สอนให้รู้จักประหยัด การใช้จ่ายสุ่ยสุ่ยเป็นสิ่งไม่ดีและยังเป็นบาปอีกด้วย

เธออยากกลับบ้านไปอาบน้ำเย็นและชะโลมแป้งฝุ่นของ Maria เธอคิดเพลินและเดินไกลออกมา เธอคิดจะกลับบ้านโดยไม่บอก Paul เธอหยุดคิดว่า Paul เองไม่เคยทำเช่นนั้นกับเธอ ดังนั้นเธอจึงควรบอกเขา เมื่อกระต่ายกระโดดเธอปล่อยให้ Paul ยิงด้วยกระสุนหนึ่งนัด โดยที่ไม่ต้องทะเลาะแย่งกัน

เมื่อเธอเดินมาที่ Paul เขากำลังสำรวจแผลของกระต่ายที่เขายิง กระสุนถูกหัวกระต่าย เขาพอใจฝีมือการยิงของเขา เขาเอามือกดกลิ้งหัวกระต่าย เขาทำได้อย่างรวดเร็วและสะอาด อ่า Jim-billy รู้วิธีการกลิ้งหัวกระต่าย ดังนั้น Miranda จึงมีเสื้อขนสัตว์สำหรับตุ๊กตาของเธอ ทั้งๆ ที่เธอไม่สนใจตุ๊กตาของเธอมากนัก เพียงแต่ชอบดูตุ๊กตาเหล่านั้นใส่ชุดขนสัตว์ ทั้งคู่จึงมองดูกระต่ายที่ตาย Paul พูดกับน้องสาวของเขาด้วยน้ำเสียงที่แปลกใจว่า กระต่ายที่ตายกำลังจะออกลูกหลายตัว Paul ค่อยๆ เอาลูกของมันออกมา Miranda มองดูกระต่ายอย่างตื่นเต้นแต่ไม่กลัว เธอชินกับการเห็นสัตว์ถูกยิงตายจากการล่า เธอมองเห็นอย่างสงสัยแถมประหลาดใจ สำหรับเธอลูกกระต่ายน่ารักมาก เธอสัมผัสมันอย่างระมัดระวัง มีเลือดไหลตามตัวพวกมัน เธอสงสัยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เธอเห็นสัตว์ที่ถูกฆ่ามากมาย เธอไม่เคยสังเกตและไม่เคยมีใครบอกเธอว่ามีสัตว์ตัวใดบ้างที่กำลังจะออกลูก แต่ถูกยิงตายเสีย

ก่อน พี่ชายเธอคงเห็นสิ่งนี้บ่อยๆ พี่ชายพูดกับเธอว่ามันพร้อมที่จะเกิดออกมาสู่โลกภายนอก เธอบอกว่า เธอรู้ เธอมองดูกองเลือดและพูดว่า เธอไม่ต้องการหนึ่งกระต่าย Paul จัดการฝังลูกกระต่ายไว้ในตัวแม่ มัน นำไปที่ฟาร์มไม้และซ่อนไว้ เขาเดินออกจากฟาร์มไม้และบอกกับน้องว่า เรื่องในวันนี้อ่าบอกรใคร ให้เก็บไว้ เป็นความลับ

Miranda ไม่เคยบอกใคร และไม่ปรารถนาจะเล่าให้ใครฟัง เรื่องนี้ทำให้จิตใจเธอว่าุ่นอยู่ สองสามวัน และเป็นความจำที่เธอไม่อาจลืมเลือนแม้ว่าจะผ่านมาเกือบ 20 ปีก็ตาม วันหนึ่งเธอได้ผ่านตลาดในเมืองแห่งหนึ่ง ภาพความหลังที่ดูเหมือนจะเพิ่งเกิดได้ปรากฏต่อหน้าเธอ เธอตกใจหยุดจ้อง เห็นคนขายของขกภาคชนม เป็นรูปสัตว์ต่างๆ มี ลูกนก ลูกไก่ ลูกกระต่ายและลูกหมู มัน เป็นวันที่ร้อน และกลิ่นของอาหารสดและดอกไม้ในตลาดมันเหมือนกับกลิ่นหวานๆ ของไวน์ในสุสานที่บ้านเธอ มัน เป็นวันที่เธอไม่สามารถลืมได้ ทันใดนั้นภาพนั้นหายไป เธอกลับเห็นหน้าเด็กๆ ของพี่ชายเธอซึ่งเธอลืมไปแล้วที่ อยู่ท่ามกลางแสงแดดจัด ตาย้มแบบเศร้าๆ มันก เงินในมือของเธอ

กิจกรรมการเรียนรู้ 2

เนื้อ เรื่องใน เรื่องนี้สามารถเป็นจริงได้หรือไม่ อธิบายและให้เหตุผล

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character)

ก. **Miranda** เด็กหญิงอายุ 9 ขวบ กิ่งกล้าสัตว์คล้ายๆ เด็กชาย เธอตามพี่ชายออกไปล่าสัตว์และปฏิบัติตามที่เขาสอนต่างๆ ที่เธอเองก็ไม่ชอบการยิงปืนนัก เธอก็เหมือนกับเด็กสาวทั่วๆ ไป ที่มีความรู้สึกถึงความเป็นแม่ เมื่อรู้ว่าตนเองจะเป็นแม่กำเนิดบุตรกับตนเองจะมีความรู้สึกอ่อนโยนและให้ความรักกับชีวิตใหม่ที่จะเกิด เธอได้เรียนรู้ว่าชีวิตแต่ละชีวิตกว่าจะกำเนิดออกมาได้ แม่ต้องอุ้มท้องทนทุกข์ทรมาน เจ็บปวดกว่าจะกำเนิดลูกออกมาได้ เช่นเดียวกับที่เธอได้เห็นกระต่าย ในท้องของแม่เต็มไปด้วยลูกที่พร้อมจะออกมาลิ้มตาดูโลก สิ่งที่มีชีวิตที่กำเนิดในตอนแรกมีความน่ารัก ความบริสุทธิ์ที่น่าทะนุถนอม แต่แทนที่มันจะได้กำเนิดออกมา กลับต้องถูกฆ่าตายเสียก่อนเพราะความสนุกความรู้อันไม่ถึงการณ์ ถึงเวลาจะผ่านมานานถึง 20 ปี เธอก็ยังนึกถึงวันที่เธอและพี่ชายได้ออกไป และถึงกระต่ายที่กำลังจะออกลูกตาย

ข. **Paul** เด็กชายอายุ 12 ปี ชอบล่าสัตว์เหมือนเด็กชายหลายๆ คน เขาเคยชินกับภาพเห็นสัตว์ตายจากการยิง เขาเชี่ยวชาญกับการถลกหนังสัตว์ เขาได้ยิงกระต่ายที่กำลังจะคลอดลูกตาย และซ่อนมันไว้ในฟาร์มไม้ บอกน้องสาวไม่ให้เล่า เรื่องนี้ให้ใครฟัง

ค. **Maria** ผู้อ่านรู้จากความคิดของ Miranda ว่าเป็นพี่สาวของเธอ เป็นหญิงที่เก่ง รัก

ง. The Grandmother ย่าของ Miranda ได้สร้างสุสานไว้สำหรับฝังศพและสามีของนาง ไม่ว่าย่าจะย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่ใด ย่าก็จะขุดกระดูกของปู่ไปฝัง ณ ที่ใหม่เสมอ เมื่อย่าตายที่ต้นบาง ส่วนรวมทั้งสุสานได้ขายให้คนอื่น กระดูกของย่าและปู่จึงถูกนำไปฝังไว้เพียงคู่กันยังสุสานใหม่

กิจกรรมการเขียนที่ 3
ตัวละครทั้ง Paul และ Miranda เป็นตัวอย่างเด็กที่ดีหรือไม่ อธิบายและให้เหตุผล นักศึกษา
อยากเป็นอย่างเขาทั้งสองหรือไม่ เพราะเหตุใด

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

ผู้เขียนต้องการจะบอกว่าเมื่อมีการตายก็ต้องมีการเกิด เหมือนเป็นวัฏจักรของชีวิต แต่บางครั้งมนุษย์ก็เป็นผู้ที่ทำให้การเกิดกลายเป็นการตายได้ดังในเรื่องนี้ที่เด็กทั้งคู่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่เห็นการฆ่าสัตว์เป็นเรื่องธรรมดา สัตว์ที่ถูกฆ่าตายบางครั้งก็เพียงเพื่อนำหนังมาทำเป็นเสื้อผ้า เป็นเครื่องใช้หรือแม้กระทั่งเป็นของเล่น เด็กที่เติบโตมาท่ามกลางแบบนี้จะมีจิตใจที่แข็งแกร่ง แต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ความรู้สึกชีวิต ความมีมนุษยธรรม อาจจะทำให้นึกถึงบาปกรรมที่ตนได้ทำไว้กับสัตว์ต่างๆ มากมาย ซึ่งตอนเป็นเด็กทำไปเพราะความสนุกสนาน มันจึงเป็นความจำที่หลอกหลอนหรือลืมไม่ได้ หลุมศพเป็นที่ฝังคนตายตรงข้ามความตาย คือการกำเนิดชีวิตใหม่ แต่ชีวิตใหม่ยังไม่ทันได้เกิดก็ต้องมาตายเพราะมนุษย์เสียก่อน

Possible themes อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

- ก. One may not forget the bad thing he did during his childhood even though he has grown up.
- ข. One may be haunted his wrong doing during his childhood.
- ค. Death that a man or an animal has to face seems to be normal but death offered to them without choice seems to be uncommon.

กิจกรรมการเขียนที่ 4
สรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากตัวอย่างสัก 2 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

ก. เป็นเรื่องที่มีเหตุการณ์เดียว คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันหนึ่งที่ Miranda และ Paul ออกไปล่าสัตว์ และไปยังกระท่อมที่กำลังจะออกลูกตาย เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ Miranda ตอนเป็นเด็ก และกลายเป็นความทรงจำที่เธอไม่สามารถลืมมันได้ ในตอนต้นของเรื่อง มีการพูดย้อนหลังประวัติความเป็นมาของหลุมฝังศพที่ย่าของ Miranda ได้เป็นผู้สร้างขึ้นเพื่อฝังบุคคลในตระกูลของย่ารวมทั้งตัวย่าด้วย ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับหลุมศพตามชื่อเรื่อง แต่ในตอนต่อมาได้พูดถึง Miranda

จนจบตลอดเรื่อง นักประพันธ์ได้พูดถึงเธอว่า เป็นเด็กสาวที่ชอบออกไปเที่ยวชุกชุกกับพี่ชายของเธอจนไปพบหลุมฝังศพ เธอได้รับการสอนจากพี่ชายให้หัดยิงปืน และให้ยิงสัตว์ เวลาที่เขาสอนเธอเองไม่ได้สนใจเท่าไรหรอกจริงๆ เธอชอบตามเขาออกไปข้างนอกเพื่อความสนุกสนานมากกว่า เธอชอบนั่งกางเกงมากกว่าใส่กระโปรง โดยปกติเธอไม่รู้ลึกละเอียดเกี่ยวกับสัตว์ที่ถูกยิงตาย เพราะเธอเห็นมันบ่อยๆ จขขินเสียแล้ว แต่การตายของกระต่ายที่กำลังจะออกลูก ทำให้เธอสะเทือนใจ เศร้าหดหู่นับกับสิ่งที่เกิดขึ้นที่พี่ชาย เธอได้คร่ำครวญชีวิตของแม่และลูกที่กำลังจะออกมาสัมผัสโลก พี่ชายเธอก็เช่นกัน เขาสะเทือนใจกับสิ่งที่เขาทำไป เขาจึงกำชับไม่ให้ Miranda บอกใคร

ข. อ่านเรื่องนี้แล้ว เหมือนกับอ่านเรื่องราวของ Miranda เด็กหญิงอายุ 9 ขวบที่ใช้ชีวิตตอนเป็นเด็กที่ชนบท ที่ผู้คนอาศัยยังหิวแก้ออยู่ ไม่ชอบเห็นเด็กสาวนุ่งกางเกง ทำตัวเป็นเด็กผู้ชาย Miranda เล่นอย่างเด็กผู้ชายเพราะเธอมีพี่ชายเป็นผู้นำ สิ่งให้เธอทำนั่นทำนั้น หรือสอนให้เธอยิงปืน ทำให้ผู้อ่านนึกจินตนาการถึงเด็กหญิงที่ถูกเลี้ยงดูท่ามกลางชนบท ชอบชีวิตผจญภัยไม่กลัวแม้กระทั่งเดินลงไปหลุมศพเพื่อค้นหาว่าในหลุมมีอะไร และเธอได้พบนกเงิน เธอยังไม่กลัวสัตว์เลื้อยคลาน เช่น งู เหมือนเด็กหญิงทั่วไป เช่น เธอกถามพี่ชายเธอว่า ถ้าหากยิงงูตัวแรกได้ เธอขอเป็นเจ้าของได้ไหม สิ่งแวดล้อมเหมือนกับทำให้ช่วยหล่อหลอมชีวิตของเธอให้แข็งแกร่งจนเกินเด็กผู้หญิง แต่เธอก็มีจิตใจความเป็นแม่เหมือนผู้หญิงทั่วไป เมื่อเห็นพี่ชายเธอยิงกระต่ายที่กำลังจะออกลูก ท้องของมันเต็มไปด้วยลูกที่พร้อมจะออกมาสัมผัสโลก แต่มันมาตายเสียก่อน เพราะพี่ชายเธอได้ยิงมัน เธอเกิดความสงสารและพี่ชายของเธอเองก็เกิดความรู้สึกผิดที่ได้ทำเช่นนั้น จึงขอคำมั่นสัญญาจากเธอไม่ให้บอกเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นกับใคร

ค. สิ่งที่ได้เห็นเป็นภาพความทรงจำและกลายเป็น conflict หรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวเธอที่เธอพยายามจะลืมมัน แต่เธอก็ลืมไม่ได้ จนเธอโตเป็นสาวและมีโอกาสได้ไปเมืองแห่งหนึ่ง และมีแม่ค้าผู้หนึ่งถือถาดขนมที่ปั้นเป็นรูปสัตว์เล็กๆ เดินมาขายต่อหน้าเธอ เธอนึกถึงหลุมศพที่บ้านชนบท รู้สึกเหมือนได้กลิ่นใบไม้เหมือนกับที่เธอเคยได้กลิ่นจากหลุมศพตอนเธอเป็นเด็ก เธอเห็นภาพพี่ชายที่ตาของเธอขี้มึนเศร้า ที่มีหมอนนกเงินไปมา

ตลอดทั้งเรื่องดูเหมือน Porter ต้องการนำเสนอตัวละครคือ Miranda กับผู้อ่านมากกว่าที่จะพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ไปด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้ "The Grave" เป็น short story of character

บทสรุป

คนเรามักจะมีความหลังหรือประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ประสบการณ์บางอย่างอันเกิดจากการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง อาจจะเป็นสิ่งที่เตือนความทรงจำหรือคอยหลอกหลอนความรู้สึกของบุคคลนั้นอยู่เสมอ ดังนั้นเราจึงควรทำแต่สิ่งดีเพื่อจะได้มีความทรงจำที่ดี

การประเมินผลท้ายบท จงตอบคำถามต่อไปนี้ เป็นภาษาอังกฤษ

1. How long ago did the grandfather die?
2. How did the grandmother do with the grandfather's bones?
3. What happened to the grandmother's cemetery?
4. What happened **afther** the grandmother's death?
5. Before the grandmother died what did she do with all of her connection's dead bodies?
6. What did Paul and Miranda find one day when they went out'?
7. What did each of them find in the graves lying open and empty?
8. what did they do after finding these two things?
9. How did both spend their lives?
10. Did they always argue to own what they could shoot?
11. What did Paul do on the day he found the graves?
12. What did Paul do on the day he found the graves?
13. How did Miranda feel when she saw those tiny rabbits?
14. What did she do to the little creatures?
15. What ran over them?
16. How did she feel when she saw the blood'?
17. What did her brother ask her to do?
18. What did her **brothfr** do to the dead little creatures'?
19. Did Miranda tell this to anyone?
20. What happened to her after another twenty years passed?
21. What did she recall while seeing dyed sugar sweets in the shape of all kinds of small creatures?